

Arnhem, 10 maart 2024

Lieve Mia,

Steeds vaker lijkt het een droom,
dat we nog niet eens zo lang geleden leefden
in iets dat we de anderhalvemetermaatschappij noemden.

Een heel gedetailleerde droom,
zo een waarvan je jaren later herinneringen overvallen
die je doen twifelen of wat zich in je geheugen heeft genesteld
daadwerkelijk heeft plaatsgevonden of enkel in je REM-slaap.

Beelden die zich opdringen
zijn de passief-agressieve pretschoenen van een minister,
met plastic afgeschermdde terraszitjes
en chagrijnig afgedwongen looprichtingen.

Bijna alles is voorbij van deze oefen-Apocalyps
die de hemel zij dank de kinderen spaarde:

De massale testlocaties zijn weer parkeerterrein,
op kinderkopjes valt soms een afgetrapte sticker te ontwaren
die tot afstand houden maant,
en persconferentiedoventolk Irma die ons leerde hoe je hamsteren gebaart
maakte plaats voor de hakkende songfestivaltolk Mirjam.

Het leven hernam zijn normale struikelloop.

De twee-streepjes ondergang van de wereld echoot na
in zoomvergaderingen, breuklijnen dwars door families
en de achterhoedestrijd van twitteraars,
maar is in het dagelijks leven net zo versleten
als de eenrichtingsverkeerpijlen in winkelstraten.

In dat weekend van de eerste lockdown werd jij geboren, Mia.
Op het gemeentehuis overwoog ik even je als PandeMia aan te geven.
Een coronababy - met ons ging de hele wereld in de bubbel,
ik moet eerlijk zeggen dat ik soms die stilte mis.

De tijd stroomt maar één kant op en nooit terug.
Soms is dat fijn, maar soms wil je de seconden vastgrijpen.

Nu staan er vier kaarsjes op je gouden paw-patrol-taart
en ga je als derde en laatste in de rij naar school.

Je stond, trotse kleuter, voor het raam met je knuffelpup stevig in je armen,
zwaaide met vochtige ogen maar vastbesloten de tijd vooruit te volgen,
weer een stap verder je eigen leven in - en ook een stapje verder van ons vandaan.

Zo is vooruitgang ook steeds vaker oefenen in afscheid.